

CZU:811.135.1'271.1
<https://doi.org/10.52505/filomod.2025.24>

IMPORTANȚA CUNOȘTIINȚELOR DESPRE DINAMICA, NORMA ȘI UZUL LIMBII ROMÂNE PENTRU FORMAREA COMPETENȚEI DE COMUNICARE

Aliona ZGARDAN-CRUDU

ORCID: 0000-0002-2969-4953

Universitatea Pedagogică de Stat „Ion Creangă” din Chișinău

Rezumat. *Din păcate, în Republica Moldova, se vorbește, de cele mai multe ori, în subdialect sau se utilizează limba populară, familiară chiar și în situații de comunicare formală. Trebuie să știm când și ce registru al limbii să utilizăm, să nu comitem greșeli, să prezentăm noblețe, meticulozitate, cultură în selectarea, combinarea și utilizarea cuvintelor; respect și responsabilitate în raport cu limba pe care o vorbim. Frecvent însă, în comunicare, se folosesc cuvinte/forme ale cuvintelor inexistente în limba română, se comit greșeli monstruoase, vorbitorii nu întotdeauna sunt la curent cu noutățile din limbă, cu evoluția limbii române, cu modificările care apar în ea.*

Cuvinte-cheie: *limba română, varietate internă a limbii, comunicare, competență de comunicare, corectitudine, greșeală, calchiere.*

The Importance of Knowledge about the Dynamics, Norms and the Use of the Romanian Language for the Development of the Communication Competence

Abstract. *Unfortunately, in the Republic of Moldova, people mostly speak in the subdialect or use colloquial, informal language even in formal communication situations. We need to know when and which register of the language to use, to avoid making mistakes, to show refinement, attention to detail, and culture in the selection, combination, and usage of words, as well as respect and responsibility toward the language we speak. However, in everyday communication, words/word forms that do not exist in the Romanian language are often used, monstrous errors are made, and speakers are not always aware of language updates, the evolution of the Romanian language, or the changes that occur within it.*

Keywords: *Romanian language, internal language variety, communication, communication competence, correctness, mistake, calque.*

Școala este instituția în care elevul parcurge un traseu educațional complex, unde, în baza numeroaselor experiențe de învățare trăite, este pregătit pentru a accede în o nouă etapă a vieții – maturitatea. În această perioadă a vieții sale, ulterior, după absolvirea gimnaziului/liceului, deci în viață socială de adult, el ar trebui să

cunoască succesul în domeniul profesional ales, să se simtă confortabil, util, dar și să se comporte, să se manifeste, inclusiv în ceea ce privește probarea competenței de comunicare, în mod diferit, însă adecvat, în funcție de situație, de mediul în care se află. Aceste lucruri sunt fundamentate, inerent, de competența de comunicare, pe care o posedă elevul la absolvirea nivelului gimnazial/liceal de învățământ. Alina Pamfil vorbește despre faptul că școala „urmărește să ofere elevului posibilitatea de a se mișca în registre lingvistice diferite și de a recepta și construi mesaje adecvate unor contexte de comunicare variate” (Pamfil, 2003, p. 11). Anume aceasta înseamnă competență de comunicare, aplicată în procesul comunicării. Autoarea mai susține că „Accentele cad asupra limbii literare, componentă valorizată social, obligatorie în situațiile de comunicare oficială și pretinsă de majoritatea situațiilor de comunicare scrisă. Mai mult, limba literară este, la vârsta școlară, calea de acces spre celelalte materii de studiu, iar la vârsta adultă, un atu în reușita socială” (*Ibidem*).

Competența de comunicare este o competență de bază pentru disciplina limba și literatura română, dar cutezăm să afirmăm că este și o competență transdisciplinară – ea trebuie formată la toate disciplinele școlare, nu doar la lecțiile de limba și literatura română. În legătură cu această afirmație, accentuăm ideea că este de datoria fiecărui intelectual să cunoască și să utilizeze în comunicare, în special, în medii formale, limba română literară, nu subdialectul moldovenesc, limba familiară, populară, așa cum se întâmplă frecvent, ca să nu zicem în majoritatea cazurilor/intelectualilor. În acest context, menționăm în mod special importanța cunoașterii și utilizării în comunicare a limbii literare de către profesorii care predau în învățământul secundar general matematica, fizica, informatica, chimia, istoria, geografia, biologia etc., nu doar limba și literatura română – toți profesorii trebuie să utilizeze în activitatea educațională limba română literară, să atenționeze elevii asupra importanței cunoașterii ei, să-i corecteze, atunci când aceștia greșesc. În continuare, vom puncta unele probleme, curențe, existente în Republica Moldova, referitoare la cunoașterea și vorbirea limbii române literare și la importanța cunoștințelor despre dinamica, norma și uzul limbii române pentru formarea competenței de comunicare.

În vorbirea curentă, în țara noastră, din păcate, deși politica lingvistică și construcția lingvistică sunt propice pentru cunoașterea și utilizarea limbii române literare de către vorbitori, registrul greșelilor comise este mai mult decât amplu, limba literară fiind utilizată de un număr redus de persoane, la loc de mare cinste aflându-se subdialectul moldovenesc, utilizat în comunicare în majoritatea cazurilor, împânzit de împrumuturi nejustificate din limbile rusă și engleză, de greșeli, de inadvertențe de ordin semantic, lexical, stilistic, fonetic, gramatical etc.

Subdialectele, inclusiv subdialectul moldovenesc al limbii române, constituie *limbi* funcționale, segmente/domenii ale limbii istorice, importante pentru bogăția și complexitatea ei, prezentând concludent și obiectiv viața reală a românilor, dar ele trebuie folosite atunci când o cere contextul, situația de comunicare, deci cu atenție și cu grijă. Or, limba istorică este formată, așa cum susține marele lingvist Eugen Coșeriu, din limba literară, limba populară, limba familiară, limba regională

etc., noi fiind „poligloți” în limba pe care o vorbim (limba română, în cazul nostru); în felul acesta, fiecare *tip* de limbă are dreptul la existență și poate fi folosit, dar în contexte care cer, permit acest lucru: „O limbă istorică (spaniola, româna etc.) prezintă varietate internă din punct de vedere *diatopic* (adică geografic → *dialecte*), *diastratic* (adică sociocultural → *niveluri* de limbă) și *diafazic* (în funcție de circumstanțele vorbirii → *stiluri* de limbă). Ea este, așadar, un ansamblu sau o colecție de limbi funcționale care interferează unele cu altele” (Coseriu, 1989, p. 35).

Nu contestăm importanța cunoașterii și valorificării varietății interne a limbii române și nici importanța utilizării, în comunicare, a altor limbi (franceză, engleză, italiană, rusă etc.), căci este un lucru arhicunoscut că omul care cunoaște mai multe limbi are acces la mai multe culturi, la mai multe informații, trăiește plăcerea comunicării cu persoane care au alte tradiții, viziuni, alt mod de viață etc., în virtutea faptului că locuiesc în alte țări, vorbesc alte limbi. Nu suntem renegați, astfel încât să promovăm ideea că nu ar trebui să se comunice în dialect/subdialect, în limba familiară sau populară, că nu ar trebui să cunoaștem limbile rusă, engleză, cuvintele recente din limba română, împrumutate din alte limbi, de care este nevoie, pentru că ele ne îmbogățesc vocabularul, reflectă apariția noilor referenți, evoluția, modificarea referenților vechi etc. În situații formale însă – în mass-media, în învățământ, în medicină, în politică etc.; vorbitorii trebuie să prezinte noblețe, meticulozitate, cultură, grijă în selectarea, combinarea și utilizarea cuvintelor, respect și responsabilitate în raport cu limba pe care o vorbesc și o promovează. Din păcate însă, de multe ori, se întâmplă cu totul altfel.

Revenind la politica lingvistică și la construcția lingvistică din Republica Moldova, menționăm că în țara noastră limba română este limbă de stat; învățământul secundar general și cel superior se realizează în limba română; există o mass-media generoasă în publicații, emisiuni, buletine de știri, filme în limba română; numărul de cărți (beletristice, științifice etc.) editate/traduse în limba română este mai mult decât impunător; la mai multe universități, există programe de studii de licență și de masterat pentru formarea profesorilor de limba și literatura română; există un Institut de Filologie Română, care poartă numele lui Bogdan Petriceicu Hasdeu; persoanele angajate în domeniul culturii și în cel al lingvisticii fac eforturi considerabile pentru promovarea limbii române literare, pentru ca vorbitorii să cunoască și să respecte normele ei. Cu toate acestea, situația, în domeniul comunicării în limba română, din păcate, rămâne a fi deplorabilă. Acest lucru este în disonanță și cu eforturile școlii de a forma vorbitori competenți, deci vorbitori care să cunoască sistemul limbii și să poată construi din elementele lui enunțuri corecte, cu mesaje clare, inteligibile. Ne pomenim, așadar, într-un colaps, asupra căruia planează următoarea întrebare retorică: dacă politica și construcția lingvistică, în țara noastră, există și funcționează, dacă școala are misiunea de a forma vorbitori apti să construiască enunțuri, texte logice, persuasive, în funcție de situația de comunicare în care se află, de ce vorbim, de multe ori, sincopat, neclar, incoerent, comițând greșeli crase de

exprimare, de ce folosim cuvinte/forme ale cuvintelor inexistente în limba română, de ce ne exprimăm, încă, rudimentar, în secolul al XXI-lea, când limba noastră este atât de bogată? Nu suntem siguri că există un răspuns unic, obiectiv, convingător la această întrebare. De altfel, scopul prezentului articol nu este să găsim răspunsul la această întrebare – ne-am propus să trecem în revistă unele situații în legătură cu utilizarea neglijentă a limbii în comunicare, unele greșeli de exprimare, să reflectăm asupra delăsării spirituale a persoanelor care sfidează frumusețea și bogăția limbii române literare, referindu-ne la dinamica, norma și uzul limbii române.

Considerăm un lucru grav faptul că vorbitorii culți ai limbii române nu întotdeauna sunt la curent cu noutățile din limbă, deci cu dinamica limbii, cu modificările care apar în ea, cu normele limbii literare. În felul acesta, de multe ori, sunt confundate cuvintele recente (numite, de obicei, impropriu *neologisme*) cu arhaisme, istorisme sau sunt considerate neologisme unele cuvinte care sunt de mult timp în uz, însă sunt prea puțin cunoscute și folosite în comunicarea curentă în Republica Moldova. Acest lucru este susținut de ideea eronată că tot ceea ce nu cunoaștem este nou. De exemplu, cuvinte ca *alpaca*, *aprozar*, *caimac*, *calpuzan* ar putea fi considerate neologisme de către unele persoane, în virtutea faptului că nu le cunosc. Pe de altă parte, cuvintele livrești de genul *a timora*, *opulent*, *impaciență*, *conviv*, *cupid*, *sagace*, *sicitate*, *infatigabil*, *frust*, *decrepitudine*, *etilism*, *damf*, *halitoză*, *abulie*, *a ingurgita*, *furibund*, *clemență* efectiv lipsesc în comunicare, în Republica Moldova, în timp ce există de foarte mult timp în limba română. La fel de grav este că vorbitorii *construiesc*/inventează și utilizează în comunicare cuvinte/forme ale cuvintelor, sensuri, sintagme, expresii frazeologice improprii limbii noastre, acest lucru fiind determinat de diferite cauze, una, pregnantă, fiind influența, în prezent, a limbilor rusă, engleză asupra limbii române.

În legătură cu influența altor limbi asupra limbii române – care se soldează cu apariția cuvintelor noi; cu importanța împrumuturilor din alte limbi, pentru limba română, Alf Lombard susține că limba noastră este sensibilă la influențe și știe să profite de ele, asimilând cuvinte utile pentru bogăția sa istorică și mai ales pentru expresivitatea lexicului ei (Apud Bulgăr, 1995, p. 32); în articolul de față, ne referim însă nu la influența benefică, justificată a altor limbi asupra limbii noastre, care duce la îmbogățirea vocabularului, ci la alte două situații: 1. La împrumutul cuvintelor de care limba nu are nevoie (denumite, în literatura de specialitate, barbarisme, macaronisme, împrumuturi de lux); 2. La calchierile greșite ale cuvintelor, sensurilor, enunțurilor din alte limbi. La acestea, se adaugă articularea neîngrijită, neglijentă, cu diferite modificări/accidente fonetice; folosirea improprie, abuzivă a unor cuvinte; denaturarea formei (uneori, și a sensului) expresiilor frazeologice; clișeele, ticurile verbale; sărăcia de mijloace de limbă, în cazul unor vorbitori. Cu alte cuvinte, ne joacă festa lipsa interesului pentru prestanța noastră culturală în general și pentru prestanța de vorbitor cult în special. În felul acesta, nu întotdeauna ne asigurăm de faptul că enunțurile noastre nu vor fi ambigue, că interlocutorii vor înțelege bine ceea ce avem a spune (Lexicologia, 2015, p. 16).

Considerăm că există mai multe cauze care generează această realitate tristă. În primul rând, este vorba despre lipsa atitudinii civice față de limbă, despre lipsa mândriei naționale – ne ducem traiul în ignoranță și suntem contaminați de obscurantism și de indiferență. În al doilea rând, intervin factorii psihologici și social-cultural-teritorial, care determină, fiecare în felul său, preferința și utilizarea anumitor cuvinte, sintagme de către fiecare vorbitor, luat aparte. De exemplu, factorul psihologic determină preferința vorbitorilor pentru anumite cuvinte, apreciate la un moment dat ca utile, actuale, interesante, la modă, și renunțarea la alte cuvinte, considerate de către aceștia demodate, vetuste, lipsite de expresivitate.

Baza psihologică a acestor atitudini este variată și complexă; ea e legată de prestigiul limbii, de calitățile denominative ale cuvintelor (precizia în desemnare), de importanță socială a obiectului denumit etc. În conformitate cu acest factor, cuvintele *autocar*, *curriculum vitae/CV* înlocuiesc cuvintele *autobus*, *autobiografie*, ceea ce este un lucru normal, firesc, deoarece reflectă evoluția societății, a referenților, în timp ce folosirea cuvintelor *prezent*, *job* în locul cuvintelor *cadou*, *serviciu/post* este un moft nejustificat de vreo cauză, de vreun factor. Totodată, vorbitorii consideră că sunt la modă anumite cuvinte, expresii și le folosesc în comunicare, deși acestea sunt argotisme, cuvinte/sensuri ocazionale (creații lingvistice), forme greșite etc. Astfel, următoarele expresii, care conțin verbe cu formă reflexivă, sunt greșite: *a se merita* (*să faci un anumit lucru*), *a i se primi* (*cuiva ceva*), *a se conține* (*ceva într-un produs, obiect*) etc.; cuvintele *mișto*, *baftă*, *gagică* sunt argotisme, deci nu ar trebui să le folosim în comunicarea formală; cuvântul *odaie*, îndrăgit de mai mulți vorbitori, este un arhaism; cuvintele *rolă*, *șarjă*, *ceruză*, și acestea folosite frecvent în comunicare, solicită atenție și consultarea dicționarului explicativ: cuvântul *rolă* este polisemantic (are șapte sensuri), sensul „cuptor al mașinii de gătit” fiind regional; cuvântul *șarjă* nu are sensul de „normă didactică în învățământul superior”, așa cum nici cuvântul *ceruză* nu are sensul de „bandă corectoare”; cuvintele *expromt*, *victorină*, *volantă* (ultimul, cu valoare morfologică de substantiv) nu există în limba română etc. De altfel, consultarea dicționarului explicative ar vărsa lumină asupra mai multor situații în care cuvintele sunt folosite eronat, întrucât „Cunoașterea *sensurilor* oricăror cuvinte obligă la raportarea (corelarea) unei anumite forme la (cu) o anumită realitate extralingvistică la care se referă (*referent*). *Dicționarele* prezintă, deci, o relație cât mai obiectivă între *cuvânt* și o clasă de obiecte (*referent*), relație care încearcă să asigure corectitudinea utilizării cuvântului respectiv atât în raport cu condițiile extralingvistice, cât și față de cele lingvistice” (Bidu-Vrâncanu, 1988, p. 11).

Factorul social-cultural-teritorial grupează cuvintele pe niveluri culturale, domenii profesionale, conform existenței în societate a mai multor comunități sociale, profesionale etc. – este vorba despre varietățile interne ale limbii, la care ne-am referit mai sus. Prin urmare, acest factor justifică existența și utilizarea în comunicare a regionalismelor, argotismelor, barbarismelor, macaronismelor, termenilor etc., însă vorba e că ce le este permis unor vorbitori nu le este permis

altora, că ce se acceptă într-o anumită situație de comunicare nu se acceptă în alta. Anume acest lucru face diferența dintre vorbitorul cult și vorbitorul profan al limbii române. De exemplu, contextul și nivelul vorbitorului determină alegerea și utilizarea unui anumit cuvânt din seria sinonimică *muieră-femeie-soție-nevastă-consoartă*; totodată, contextul prezintă persoanele care utilizează aceste cuvinte.

Acțiunea acestor doi factori duce la diferențierea cuvintelor prin uzul, frecvența lor în vorbire. Astfel, factorii respectivi sunt în egală măsură benefici (pentru dinamica vocabularului limbii române și demonstrarea competenței de comunicare) și dăunători (în cazul în care duc la comiterea greșelilor în exprimare).

Vorbind despre ignoranța vorbitorilor, despre lipsa creativității, a caracterului insolit, inedit al comunicării lor, nu putem să nu ne referim la utilizarea clișeeleor, a ticurilor verbale, a perifrazelor banale în comunicare. De exemplu, sunt *la modă* următoarele clișee, perifraze: *ca să zic așa*; *de ce nu?*; *dacă nu eu/tu, atunci cine?*; *ca să fiu sincer*; *sfătosul bunic de la Humulești*; *Luceafărul poeziei noastre*; *poetul nepereche* etc. Utilizate frecvent, acestea devin agasante, obositoare pentru cei care le aud; totodată, ele prezintă sărăcia spirituală a persoanelor care le folosesc în comunicare. Or, „[...] *cuvântul* implică aspecte cognitive, un act de cunoaștere (atât privitoare la obiect, cât și privitoare la limbă)” (*Ibidem*).

Trebuie să recunoaștem că dinamica vocabularului se manifestă și prin interferența și funcționarea acestor doi factori – psihologic și social-cultural-teritorial –, doar că nu întotdeauna modificarea, noutatea se realizează cu respectarea normei și, respectiv, în astfel de cazuri, ele nu determină evoluția calitativă a vocabularului și nu probează prezența competenței de comunicare.

Calchiera este un fenomen care, în primul rând, determină evoluția limbii (prin apariția cuvintelor, sensurilor, expresiilor noi de care limba are nevoie), iar în al doilea rând, atunci când unitatea obținută în urma realizării calchierii nu concordă cu norma limbii române, ea poate fi o greșeală, un accident. Vorbind despre calcurile realizate sub influența limbii ruse, trebuie să menționăm că, de cele mai multe ori, ne este greu să înțelegem că anumite cuvinte, sintagme etc. formate prin calchiere nu consună cu specificul, cu normele limbii române, deși sunt utilizate frecvent în comunicare, de un număr mare de vorbitori. De altfel, reiterăm ideea importantă că acest fenomen – calchiera – nu trebuie interpretat doar în calitate de greșeală de exprimare, așa cum se întâmplă, de cele mai multe ori, atunci când se folosește termenul *calchiere*; calchiera este, așa cum am mai spus, o cale de îmbogățire a vocabularului (a se vedea, de exemplu, lucrările lui Alexei Palii), dar atunci când cuvântul calchiat/expresia calchiată prezintă abateri de la normele limbii române literare, vorbim despre greșeală. De exemplu, sunt formate prin calchiere cuvintele/expresiile/sensurile corecte: sensul de „aspect” al cuvântului *aer*, *rău de mare*, *suprafață*, *a supraveghea*, *a surprinde* (după modele din limba franceză); *autostradă* (după model german); *pronume* (după model latin); în timp ce sensurile/expresiile *a te apropia* cu sensul de „a veni”,

a schimba cu sensul de „a înșela soțul/soția, a fi infidel în mariaj”, *număr* cu sensul de „cameră în hotel”, *a amesteca* cu sensul de „a încurca cuiva să facă ceva”, *a se isprăvi* cu sensul de „a reuși, a se descurca într-o situație”, *umbre* cu sensul de „fard de pleoape”, *voi* cu sensul de „dumneavoastră”, *ne parcăm* în loc de *parcăm*, *așa e primit* în loc de *așa se acceptă*, *perete* în loc de *vitrină* etc. sunt calcuri greșite, deoarece sensurile/expresiile date nu se regăsesc în limba română literară. Din păcate, lista poate fi nu doar completată, continuată – ea este nepuizabilă. O altă hibă, ilariantă, dar și dezolantă, în același timp, atestată în vorbirea persoanelor din Republica Moldova, este *mutilarea* formei unui mare număr de expresii frazeologice. Vorbitorii doresc să-i confere comunicării pe care o realizează puțină culoare, expresivitate, caracter ludic și intenționează să facă acest lucru cu ajutorul expresiilor frazeologice, dar, din păcate, le cunosc, frecvent, doar cu aproximație; reținând un cuvânt din expresia frazeologică (de cele mai multe ori, cuvântul-cheie), ei construiesc o nouă expresie frazeologică (uneori, paronimică cu expresia frazeologică corectă), cu abateri de la normele limbii literare, deoarece aceasta este o creație lexicală hilară, un fapt de vorbire ocazional, izolat, individual, existând doar în limbajul unor persoane. Această nouă expresie frazeologică poate fi produsul contaminării a două expresii frazeologice sau, uneori, al atracției paronimice. Cu aceeași părere de rău, menționăm că și numărul acestora este mare. De exemplu: *îmi sar bălămlile* (expresie formată prin contaminarea a două expresii frazeologice: *a-și ieși din balamale* și *a-i sări (cuiva) capacele*), *a rămâne cu gura umflată* (corect: *a rămâne cu buza umflată*), *te-ar înghiți într-o lingură de apă* (corect: *te-ar îneca într-o lingură de apă*) etc.

Pe de altă parte, mai multe expresii frazeologice actuale, interesante, cu o mare valoare conotativă, efectiv nu sunt cunoscute și utilizate în comunicare de către vorbitorii din Republica Moldova. De exemplu: *a fi cu nervii în piuneze*, *a arde etapele*, *a lăsa garda jos*, *a trage cuiva preșul de sub picioare* etc.

Prin urmare, asistăm la o evoluție continuă – de obicei, cantitativă – a limbii române, care este în continuă mișcare, dinamică, dar nu întotdeauna dinamica este pozitivă, în folosul vorbitorilor. Această dinamică, în mod firesc, trebuie să fie în legătură directă cu competența de comunicare, ceea ce, din păcate, nu întotdeauna se întâmplă.

În concluzie, menționăm că intelectualii din Republica Moldova (în primul rând, profesorii, savanții, preoții, politicienii, jurnaliștii, oamenii de cultură) trebuie să cunoască și să promoveze limba română literară, să o vorbească, să aibă un interes constant pentru cultivarea vocabularului, limbii pe care o vorbesc, deoarece ei sunt modele în societate, de la ei ar trebui să învețe ceilalți oameni cum să se poarte, să vorbească etc.

Nu ne-am propus să inventariem și să analizăm, să clasificăm toate greșelile și exemplele de exprimare grotescă, greșită în limba română – ceea ce este un subiect nepuizabil, un lucru imposibil, din păcate. Scopul nostru a fost să tragem alarma

în legătură cu exprimarea neglijentă în limba română a mai multor persoane, cu necunoașterea limbii literare de către majoritatea vorbitorilor. Nedumerirea este mare și cred că îi marchează pe mai mulți savanți, profesori, oameni de cultură, care nu găsesc răspuns la întrebarea *Dacă avem acces la dicționare explicative, la cărți bune, la educație în limba de stat, de ce se mai vorbește în acest hal în limba noastră cea română?*

Referințe bibliografice:

1. BIDU-VRĂNCEANU, Angela, FORĂSCU, Narcisa. *Cuvinte și sensuri*. București: Editura Științifică și Enciclopedică, 1988, 240 p.
2. BULGĂR, Gheorghe. *Limba română. Fonetică, lexic, morfologie, sintaxă, stilistică*. București: Editura Vox, 1995, 330 p. ISBN 973-96922-0-6.
3. COSERIU, Eugen. Sobre la enseñanza del idioma nacional. Problemas, propuestas y perspectivas. *Philologica*, II. Salamanca, 1989, pp. 33-37.
4. *Lexicologia practică a limbii române*. Chișinău: Academia de Științe a Moldovei, Institutul de Filologie. Redactor responsabil: Vasile Bahnaru. Chișinău: S.n., 2013. 490 p.
5. PAMFIL, Alina. *Limba și literatura română în gimnaziu. Structuri didactice deschise*. București: Paralela 45, 2003, 241 p. ISBN 973-593-835-9.